

Arrest

**nr. 51 912 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 12 september 2007 een asielaanvraag in.

1.2. Op 21 oktober 2008 trof de Adjunct-Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoekster stelde tegen de in punt 1.2. vermelde beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde bij arrest nr. 22 181 van 28 januari 2009.

1.4. Op 16 maart 2009 kreeg verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinques).

1.5. Op 9 juli 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Op 15 juli 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die zij op 14 december 2009 actualiseerde. Deze aanvraag werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onontvankelijk bevonden op 26 april 2010.

1.7. Verzoekster stelde tegen de in punt 1.6. vermelde beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die dit beroep verwierp op 5 augustus 2010 bij arrest nr. 47 015. Verzoekster stelde tegen voormelde beslissing van de Raad van 5 augustus 2010 cassatieberoep in bij de Raad van State, dat bij beschikking nummer 6033 van 3 september 2010 ontoelaatbaar verklaard werd.

1.8. Op 31 augustus 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de in punt 1.5. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 20 september 2010.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen: Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. : Er werd geen enkel identiteitsdocument voorgelegd bij de aanvraag, noch een motivatie waarom betrokkene niet in het bezit kan komen van zulk document of dergelijk document niet kan voorleggen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad merkt op dat, in de huidige stand van de wetgeving betreffende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.1. omschreven verzoek.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoekster op: *“Wel voldaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarschending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker werd geweigerd omdat deze niet vergezeld was van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, zodat de ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld was;

Bij de aanvraag van verzoekster waren evenwel meerdere attesten van officiële instanties bijgevoegd, alsook talrijke attesten van scholen en werkgevers die de identiteit van verzoekster duidelijk bevestigden;

Het is bijgevolg duidelijk dat de identiteit van verzoekster op zekere basis kon worden vastgesteld en dat er geen enkele reden tot twijfel over haar identiteit aanwezig kon gesteld worden;

Niettemin verkiest verweester een zeer rigide en strakke houding aan te nemen, en besluit ze toch tot de onontvankelijkheid, ondanks alle bijgebrachte stukken;

Op deze wijze wordt de aanvraag niet eens ten gronde onderzocht;

Met betrekking tot het bij brengen van de identiteitsdocumenten kan gewezen worden op het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 (arrest nr. 193/2009);

Dit had weliswaar betrekking op een onderzoek tussen een mogelijke ongelijkheid tussen de voorwaarden voor een medische regularisatie en de voorwaarden voor de subsidiaire bescherming, doch de overwegingen van het Grondwettelijk Hof aangaande de identiteitsdocumenten kunnen volledig en naar analogie gehanteerd worden in onderhavige aangelegenheid;

Het Grondwettelijk Hof stelde vooreerst dat het niet onredelijk is te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen; (overweging B.5.2)

Doch stelde het Grondwettelijk Hof dat gelet op die doelstellingen als bewijs van identiteit van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld, volstaat;

Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond; (overweging B.5.3.)

Vervolgens stelde het Grondwettelijk Hof: “De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan het noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, ..., de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”;

In onderhavig geval blijkt overduidelijk dat de identiteit van verzoekers op onomstotelijke wijze kon worden vastgesteld op basis van de stukken welke bij hun aanvraag werden gevoegd;

Ten onrechte werd bijgevolg besloten tot de onontvankelijkheid, zodat de thans bestreden beslissing dient te worden vernietigd, minstens geschorst;

Voor wat betreft de gegrondheid van de aanvraag van verzoekster, waarover dus nog geen uitspraak werd gedaan, verwijst verzoekster voor de volledigheid naar de inhoud van hun oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf, zoals ingediend op 10 juli 2009;”

3.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. (...)”

3.3. In casu wordt verzoeksters aanvraag onontvankelijk verklaard aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat *“Er (...) geen enkel identiteitsdocument (werd) voorgelegd bij de aanvraag, noch een motivatie waarom betrokkene niet in het bezit kan komen van zulk document of dergelijk document niet kan voorleggen”.*

3.4. Verzoekster betwist niet dat zij geen *“motivatie waarom betrokkene niet in het bezit kan komen van zulk document of dergelijk document”* heeft voorgelegd. Zij poneert dat bij haar aanvraag *“meerdere attesten van officiële instanties”* waren toegevoegd *“alsook talrijke attesten van scholen en werkgevers die de identiteit van verzoekster duidelijk bevestigden”* en dat het *“bijgevolg duidelijk (is) dat de identiteit van verzoekster op zekere basis kon worden vastgesteld en dat er geen enkele reden tot twijfel over zijn identiteit aanwezig kon gesteld worden.”*

3.5. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster op 9 juli 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Bij haar aanvraag voegde verzoekster: *“Bijlage: attest van dokter Paul SMITS van 30 juni 2009”* alsook diverse verklaringen van derden die wijzen op haar integratie in de Belgische samenleving en attesten van een school aangaande het bijwonen van taalcursussen. Daargelaten de

vraag of deze attesten kunnen omschreven worden als “meerdere attesten van officiële instanties” “alsook talrijke attesten van scholen en werkgevers die de identiteit van verzoekster duidelijk bevestigden”, kan verzoekster bezwaarlijk voorhouden dat deze stukken waarop de arts, de school en derden de identiteit invullen die verzoekster beweert te bezitten, een bewijs van haar identiteit vormen. Verzoekster is de overtuiging toegedaan dat haar identiteit “op zekere basis kan worden vastgesteld”, dat “wel voldaan (is) aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde” en dat er geen enkele twijfel over haar identiteit “aanwezig kon gesteld worden”, maar hiermee toont zij niet aan dat de bestreden beslissing artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schendt.

3.6. Waar verzoeker verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 met nr. 193/2009 stelt de Raad vast dat het Grondwettelijk Hof in het voormeld arrest de volgende overwegingen in beschouwing nam met betrekking tot de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument:

“B.5.1. Een van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de wet van 15 december 1980 grondig wijzigde, was het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, pp. 7 en 9). Die doelstelling komt eveneens voor in artikel 19, lid 3, onder b), van de voormelde richtlijn 2004/83/EG, dat de lidstaten verplicht de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken, te beëindigen of te weigeren deze te verlengen « indien [de betrokkene] feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus ».

B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld.

B.5.3. Gelet op die doelstellingen volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.

B.5.4. De enige mogelijkheid, voor een persoon die wegens een medische reden bescherming aanvraagt en die niet beschikt over een identiteitsdocument, om zijn aanvraag ontvankelijk te laten verklaren en zijn gezondheidstoestand te laten onderzoeken, is op geldige wijze aan te tonen dat hij in de onmogelijkheid verkeert om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.”

3.7. De Raad merkt op dat volgens voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof de aanvrager niet ontslagen wordt van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen, maar wel dat als bewijs van de identiteit elk document volstaat waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (zie punt B.5.3.).

3.8. Verzoekster baseert zich op het voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof maar laat na in concreto aan te tonen welk document zij als bewijs van haar identiteit heeft neergelegd waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld.

3.9. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 3.5. Met haar overtuiging “In onderhavig geval blijkt overduidelijk dat de identiteit van verzoekster op onomstotelijke wijze kon worden vastgesteld op basis van de stukken welke bij haar aanvraag werden toegevoegd” toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft toegepast op een wijze die strijdig is met het door haar aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA